

Aquest article és només per dir-te...

Per Alba Dalmau Viure

Que a la majoria de nens els fa por la foscor i a la majoria d'adults, la poesia.

Imagina't que és un matí d'agost, i t'acabes de despertar amb els llençols enganxats a les cames i al costat tens un coixí amb la cara enfonsada d'algú que et sembla que comences a estimar i que fa una estona, no pas gaire, se n'ha anat. T'aixeques, vas a esmorzar i a la nevera, subjectada amb un imant, et trobes aquesta nota:

Això és només per dir-te
que m'he menjat
les prunes
que hi havia
a la nevera

i que probablement
guardaves
per esmorzar

Perdona'm
eren delicioses
tan dolces
i tan fredes. *

Segurament, la primera vegada que la llegeixis, pensaràs que es tracta d'una broma de mal gust, i agafaràs un drap i l'enroscaràs per les dues puntes imaginant-te que, en realitat, no és un drap sinó el braç d'aquell lladre de prunes fresques.

Però quan la llegeixis per segona vegada, una mica més calmada, potser començaràs a pensar diferent, perquè malgrat s'hagi menjat les teves prunes almenys ha tingut la delicadesa de deixar-te una nota breu, però tan sincera que gairebé sense voler-ho, t'esquinça un somriure.

I si la llegeixes una tercera vegada, sobretot cap al final, quan diu "tan dolces/i tan fredes" potser fins i tot acabaràs creient que, en realitat, aquell que vas conèixer ahir a la nit i amb qui

te'n vas anar al llit, massa tímid per posar-te nom encara, no parla de les prunes, sinó de tu: "tan dolça i tan freda".

Allà, a sobre el marbre, el mòbil s'acaba d'il·luminar. És un missatge d'ell que diu: "Has vist el poema que t'he deixat a la nevera? És un dels meus preferits, un clàssic de la literatura americana. Res a veure si el llegeixes en anglès, però, que aleshores la sonoritat del poema és suau com la pell de les prunes de què parla: *so sweet and so cold.*"

Després, obres la nevera i les veus: intactes, les teves sis prunes violàcies que et vas reservar ahir a la nit per l'esmorzar. N'agafes una, la mossegues i de sobte t'adones que de ben segur havien de ser molt més bones les del poema.

I aquest és el secret de la poesia: que s'amaga sota capes i capes, com un cos petit a l'hivern, que si l'abrades fort com a molt n'intuiràs l'alè calent a través de la bufanda, i cal apropar-t'hi i despullar-lo a poc a poc, desfent-te de cada capa (i amb això vull dir llegint i rellegint) fins a abraçar-te a la nuesa i sentir-ne el batec.

Altres poetes, que –com W.C.Williams- són exemple d'una poesia així de senzilla i no per això menys profunda (el repte és aquest) són W.Szyborska, capaç de fer un poema sobre un terrible accident de trànsit tot descrivint l'anodina quotidianitat (*Accidente de tráfico* del llibre *Dos puntos*), o Yehuda Amichai, que amb la imatge d'unes simples tisores és capaç de descriure tan bé el que passa durant i després de l'amor:

*Tot el temps que vam estar junts
fórem com unes bones i útils tisores.
Després de separar-nos vam tornar
a ser dos esmolats ganivets
clavats a la carn del món
cadascú al seu lloc.*

Com ells, Oriol Prat –un poeta de la comarca-, que amb el seu llibre *Metres Quadrats* exemplifica molt bé allò que la poesia és el repte més fi d'un escriptor: dir el màxim amb el mínim. Versos clars, a vegades divertits i sempre tendres, com en el poema III del tríptic *3 Idees sobre tu*, que relata l'escena d'una sessió de psicoanàlisi on parla de les mans de l'estimada, petites com la pluja.